

Odstępczy lud

CZĘŚĆ I: PRZEGLĄD

TEKST PRZEWODNI: Ne 13,22.

ZAKRES STUDIUM: Ne 13,1-22.

Rozdział ten zaczyna się krótką wzmianką o zawartym w prawie mojżeszowym zakazie dopuszczenia Ammonitów i Moabitów do udziału w zgromadzeniu Izraela podczas świąt i uroczystych zgromadzeń. Nehemiasz stwierdza, że kiedy lud usłyszał prawo zakazujące łączenia się z bałwochwalcami (Pwt 23,3), „wyłączyli z Izraela wszystkich obcoplemieńców” (Ne 13,3). Tak silnie prawo podziało na umysły i serca Judejczyków.

Następnie rozdział opisuje reformy zainicjowane przez Nehemiasza przed powrotem do Babilonii. Król Artakserkses wezwał go na dwór perski, ale po kilku latach pozwolił mu znowu udać się do Jerozolimy. Tak więc po kilku latach nieobecności Nehemiasz wrócił do Judy. Być może dotarły do niego wieści o problemach w kraju po jego wyjeździe, w tym o skorumpowanych przywódcach, którzy przejęli władzę. Kiedy Nehemiasz przybył do miasta, dowiedział się, że Eliaszib, najwyższy kapłan, pozwolił Ammonicie Tobiaszowi rezydować w jednym z pomieszczeń świątynnych. Pierwsza reforma Nehemiasza polegała na wyrzuceniu Tobiasza i przywróceniu pomieszczenia do pierwotnego przeznaczenia - magazynowania zboża na ofiary z pokarmów oraz kadzidła. Druga reforma dotyczyła Lewitów służących jako śpiewacy, którzy nie otrzymywali dziesięciny i darów, jakie im się należały. Być może lud zniechęcił się z powodu błędów w zarządzaniu świątynią i nie oddawał dziesięciny i darów. Nehemiasz przywrócił system dziesięcinowy i wyznaczył przywódców poszczególnych działów funkcjonowania świątyni, aby skorumpowany arcykapłan nie miał nad nimi władzy. W końcu, Nehemiasz przywrócił właściwe zachowywanie szabat. Nakazał zamykanie bram miasta w szabat, by zatrzymać handlarzy, a także ostrzegł tych, którzy chcieliby kupować i sprzedawać w szabat w obrębie muru Jerozolimy. Jego gorliwość w przestrzeganiu szabat może być wzorem dla nas.

CZĘŚĆ II: KOMENTARZ

Dziesięcina

Jedną ze spraw, które były bardzo ważne dla Nehemiasza, było oddawanie dziesięciny. Przywrócił on tę praktykę w Izraelu, gdyż bez niej świątynia z jej ceremoniałami nie mogła właściwie funkcjonować. Dlaczego Nehemiasz przywiązywał tak wielką wagę do oddawania dziesięciny?

Kiedy wspomina się o dziesięcinie i dary, często myślimy o nagrodzie, jaką otrzymamy za ich oddawanie na podstawie Ml 3,10. W tym wersecie Bóg wzywa Izraelitów, by Go „wypróbowali” oddając dziesięcinę, gdyż On będzie ich wtedy błogosławił. Bóg osobiście zapewnił: „Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu, i w ten sposób wystawcie mnie na próbę! - mówi Pan Zastępów - czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę” (Ml 3,10). Tak więc zachęcamy innych, by oddawali dziesięcinę i dary Bogu, aby mogli otrzymać błogosławieństwo, które On obiecuje.

Jednak oddawanie dziesięciny i darów nie powinno być uzależnione od tego, czy otrzymamy za to błogosławieństwo, czy nie. Oddawanie dziesięciny nie jest ofiarą z naszej strony, gdyż i tak wszystko, co mamy, zawdzięczamy błogosławieństwu Bożemu, a więc wszystko zostało nam dane przez Boga. Ponieważ Bóg jest naszym Stwórcą, a my uznajemy Go jako Stwórcę, mamy oddawać Mu dziesięcinę. Oddajemy Bogu to, co do Niego należy, a jednocześnie wyrażamy wdzięczność za to, co On dla nas uczynił: stworzył nas, podtrzymuje nas przy życiu, troszczy się o nas, umarł za nas i odradza nas. Oddawaniu dziesięciny powinna towarzyszyć postawa wdzięczności, jak w przypadku Abrahama i Jakuba.

W Rdz 14 czytamy o bitwie w Kanaanie. Czterech mezopotamskich królów (Synearu, Ellasaru, Elamu i Goim) stoczyli walkę przeciwko pięciu królom kanaanejskim, mianowicie królom Sodomy, Gomory, Admy, Seboim i Beli (Soaru). Mezopotamskie królestwo wygrało bitwę i wzięło wielu jeńców. Ponieważ Lot mieszkał w tym regionie, także został wzięty do niewoli. Kiedy Abram dowiedział się, że jego bratanek został uprowadzony, zebrał 318 wyszkolonych do walki sług i ruszył w pościg za mezopotamską armią. Jego niewielki

oddział z marszu uderzył na Mezopotamczyków i zwyciężył. Bóg dał Abramowi niesamowite zwycięstwo, tak iż wszyscy jeńcy, w tym Lot, zostali ocaleni.

W drodze powrotnej Abram miał zaskakujące spotkanie z królem Salemu nazwanym „kapłanem Boga Najwyższego”. Melchisedek pobłogosławił Abrama, a następnie Abram „dał mu dziesięcinę ze wszystkiego” (Rdz 14,20). Hbr 7,2.4 wyjaśnia, że Abram oddał dziesięcinę ze wszystkiego, co miał. Abram oddał dziesięcinę Bogu, gdyż Bóg dał mu wielkie zwycięstwo. Był poruszony wspaniałością i potęgą Boga, który wyruszył z nim i walczył dla niego. Jego serce było pełne wdzięczności, więc by ją wyrazić, oddał dziesięcinę.

Jakub miał podobne doświadczenie, kiedy jego rodzice wysłali go do jego wuja Labana, by znalazł tam pobożną żonę i nie poślubił Kanaanejki, a także by ochronić go przed jego bratem Ezawem, który zamierzał go zabić. Uciekając do Haranu, Jakub zasnął na pustkowiu, a Bóg dał mu sen, w którym Jakub ujrzał drabinę sięgającą z ziemi do nieba oraz aniołów schodzących i wchodzących po drabinie, a „Pan stał nad nią” (Rdz 28,13). Bóg przemówił do niego, obiecując, że będzie z nim i będzie mu błogosławił. Kiedy Jakub się obudził, zawołał: „O, jakimże lękiem napawa to miejsce! Nic tu innego, tylko dom Boży i brama do nieba” (Rdz 28,17). Następnie Jakub ślubował, że jeśli Bóg będzie z nim, jak obiecał we śnie, to nie tylko będzie jego Bogiem, ale Jakub odda Mu także dziesięcinę ze wszystkiego, co Bóg mu da (Rdz 28,20-22). Po raz kolejny widzimy kogoś, kto jest przejęty bojaźnią Bożą z powodu Bożych dokonań, a z wdzięczności obiecuje wiernie oddawać dziesięcinę.

Tak więc z serca pełnego wdzięczności wypływa pragnienie oddawania dziesięciny Bogu - nie tylko i nie przede wszystkim ze względu na błogosławieństwo, jakie się z tym wiąże, ale dlatego, że Bóg jest wierny i niepojęty, troszczy się o nas i zaopatruje nas każdego dnia. Nehemiasz swoimi czynami okazał, że oddawanie dziesięciny jest bardzo ważne nie tylko dla wspierania dzieła Bożego, ale także dlatego, że pomaga nam uznać, iż wszystko pochodzi od Boga. Oddajemy, bo Bóg nas obdarza. W ten sposób uczestniczymy w Jego dziele dla ludzkości.

Szabat

Drugim aspektem mowy Nehemiasza w tym rozdziale jest dzień nabożeństwa, szabat. Izraelici prowadzili interesy z okolicznymi ludami także w szabat, zamiast poświęcić ten dzień nabożeństwu (Kpł 23,3). Nehemiasz stanowczo sprzeciwił się ich postawie wobec szabatu.

Nehemiasz był namiestnikiem kraju, a ponieważ był człowiekiem pobożnym, pragnął, by jego rodacy postępowali zgodnie z Bożymi pouczeniami. Nehemiasz czuł, że musi podjąć stanowcze środki, by Judejczycy zrozumieli, że szabat ma być traktowany jak dzień święty. Ma to być dzień odpoczynku w Panu - dzień, w którym lud Boży powinien mieć czas dla rodziny i przyjaciół, a przede wszystkim dla Boga. Prowadząc interesy w szabat, lud Boży tracił okazje do wspólnoty z Bogiem i pozbawiał się okazji do okazywania miłości i troski o bliźnich.

Bóg Stwórca uznał szabat za bardzo ważny, gdyż wyróżnił go jako szczególny dzień. Gdyby wszystko, co jest potrzebne, zostało dokonane w ciągu sześciu dni, Bóg nie ustanowiłby siódmego dnia tygodnia. Ale Bóg ustanowił siódmy dzień tygodnia, by dać nam szczególny dzień jako przypomnienie o Nim jako naszym Stwórcy, jak również przypomnienie tego, że zostaliśmy stworzeni do więzi z Nim i jesteśmy zależni od Niego. W tym dniu odpoczynku od powszednich zajęć odnawiamy nasze siły oraz, co ważniejsze, szanujemy Boży sposób afirmacji życia wyrażonej przez ustanowienie tego świętego dnia. Ten dzień nie jest taki jak inne - jest święty, to znaczy „odłączony” w jakimś szczególnym celu i „wyodrębniony” dla wzniosłych zajęć. Dlatego to, co robimy w tym dniu, musi się różnić od tego, co robimy w inne dni tygodnia. Jezus spoczywał w grobie w szabat i zmartwychwstał pierwszego dnia tygodnia, niejako świętując szabat nawet po swojej śmierci. Oto jak ważny jest szabat dla Boga.

W *Biblii* Bóg wskazuje, jak ważny jest dzień szabatu, ucząc nas, byśmy w tym dniu zaniechali spraw zawodowych i powszednich zajęć, by oddawać cześć Panu szabatu. On wzywa nas, byśmy uznali szabat jako „rozkosz” i „dzień poświęcony Panu” oraz uczcili Go nie realizując w tym dniu własnych planów, nie szukając egoistycznych rozrywek i nie prowadząc trywialnych rozmów. Tym, którzy to czynią, Bóg znowu obiecuje błogosławieństwo (Iz 58,13-14). Podobnie jak obiecuje błogosławić nas, kiedy oddajemy dziesięcinę, także obiecuje nas błogosławić, kiedy spędzamy szabat zgodnie z Jego wolą, nie skupiając się na naszych pragnieniach, ale oddając chwałę Bogu naszymi czynami. Podobnie jak w przypadku dziesięciny, mamy zachowywać szabat jako święty nie po to, by zyskać błogosławieństwa. Mamy świętować szabat, bo jest to dzień dany nam jako dar, byśmy mogli pamiętać o dobroci Pana.

CZĘŚĆ III: ZASTOSOWANIE

Dziesięcina

1. Jaka zasada przyswieca oddawaniu dziesięciny? Dlaczego Bóg wymaga, byśmy oddawali Mu 10 procent naszych dochodów?

2. Czego możemy się nauczyć praktykując oddawanie dziesięciny?

Szabat

1. Dlaczego *Biblia* nie wymienia konkretnie, co powinniśmy i czego nie powinniśmy czynić w szabat?
2. Przeczytaj następujące fragmenty mówiące w praktyczny sposób o świętowaniu szabatu: Wj 16,22-30; 34,21; 35,3; Iz 56,2; 58,13; Jr 17,21. Wypisz z nich zasady świętowania szabatu.
3. Przeczytaj następujące biblijne wzmianki dotyczące świętowania szabatu: Mk 2,23-28; Mk 3,1-6; Łk 13,10-17; J 5,1-12. Zastanów się nad nimi i odpowiedz na następujące pytania:
 - a. Czego Jezus uczył o szabacie i dlaczego Izraelici i ich przywódcy nie mogli tego zrozumieć?
 - b. Czego uczymy się z tych historii o zasadach świętowania szabatu?